

SJEĆANJE NA PRIJATELJA I KOLEGU PROF. DR. SC. ZLATKA LASIĆA

Dragi moj Zlatko!

Potpuno je razumljivo da sam se odmah odazvao tebi, dragi prijatelju napisati nekoliko riječi s kojima ću pokušati prisjetiti se mnogih naših zajedničkih dogodovština i evocirati uspomenu na naše dugogodišnje prijateljstvo i možda najljepše dane naše mladosti.

Naš se prvi susret zbio negdje krajem 1960-ih, u vrijeme dok je Zagrebačka zvjezdarnica bila magnet za mlade, marljive i znatiželjne ljude koji su htjeli saznati više o svemiru i prostoru koji nas okružuje. U to je vrijeme Zvjezdarnicu vodio izuzetan čovjek, dr. Gabriel Divjanović, a mi smo se susreli na jednom od mnogih zanimljivih predavanja. Koju godinu kasnije prepoznali smo se na Fakultetu i od tada zajedno prisustvovali predavanjima i vježbama. Ti si među prvima položio kolokvij „logaritamsko računalo“ i tako odmah postao „velika faca“.

Kako su tebe već od početka studija zanimali geodetski instrumenti, a i ja sam volio tehniku i posebno elektroniku, u tome smo se našli. Tako smo tijekom našeg studija često zajedno učili i izlazili na ispite. Mnogo puta smo učili čitav dan, a da ne prekidamo učenje znao si kod nas ostati i na ručku. Poslije podne bi nastavili s učenjem i međusobnim ispitivanjem, a najčešće smo bili uspješni na ispitima.

Kod terenskih vježbi na „Cmroku“ natrpani instrumentima, priborom, stativom i letvom zajedno smo se vozili na mom motoru, koji je već tada bio „oldtimer“, a danas je jedan od najstarijih sačuvanih motorkotača u Hrvatskoj. Vožnja sa Cmroka je bila prava vratolomija jer je s drvenom kutijom s instrumentom na leđima i dvometarskom letvom bilo teško upravljati i hvatati ravnotežu. Na taj si me događaj još nedavno upravo ti podsjetio, a posebno na trenutak kada ručica mjenjača nije htjela uskočiti u brzinu pa ju je s obje ruke trebalo povući.

Ja se pak vrlo dobro sjećam ljetne prakse na „Puntu“ kada su ti svi zavidjeli na tvom zaduženju. Tvoj je posao bio da crvenom bojom, kistom obilježavaš poligonske i druge točke po terenu i okolnim stijenama dok smo mi ostali različitim instrumentima mjerili i kartirali čitavo mjesto. Od tih je podataka kasnije nastala vrlo lijepa turistička karta. No veselili smo se vidjeti te navečer sa crvenim prstima u „Toš-baru“ gdje smo se svi sastajali.

A tek zajednički provedeno vrijeme na Hvaru na snimanju Umjetnih zemljinih satelita. Po noći smo trebali postaviti i orijentirati kameru i u odgovarajućem trenutku snimiti prolaz satelita, ali iako je gotovo uvijek nebo bilo vedro, noćna isparavanja i sumaglica u zraku zaklanjale su satelite. Zato je za nas dan bio mnogo ljepši, posebno kada smo vidjeli da se vraćaju ribari pa iako nismo smjeli, sjeli smo u mali motorčić s prikolicom (koji su češki znanstvenici dovezli za sebe) i sjurili se u mjesto i još iz čamca kupili svježju ribu dok je Laci (pok. prof. Ladislav Feil) pripremao vatru za roštilj. Bili su to naši nezaboravni, zajednički ručkovi na Hvaru.

Tada si jednom prilikom rekao: „Daj da i ja probam kako se vozi taj motor“... Naravno sjeo si i na maloj terasi ispred Opservatorija dao gas „do daske“, a kad si došao do ruba terase nisi stisnuo kočnicu već si spustio noge na pod i podigao čitav motor s prednjim kotačem u zrak. Izbio si dva rubna kamena zida i zajedno s motorom sletio u duboki ponor... Laci i ja smo zanimali, a neko vrijeme niti od tebe nije bilo glasa. Kad si se javio viknuo si: „Živ sam“, a tada je slijedio popravak potpuno „spljoštenog“ motorkotača. S dva čekića zajedno smo sve dotjerali tako da se poslije gotovo uopće ništa nije vidjelo. Već tada te je čuvao Bog isto kao kad si u svom dvorištu u Praškoj popravljao auto koji je skliznuo s podmetnutih cigla i pao na tebe. Zlatko kao Zlatko i osim male plave mrlje na prsima nije ti bilo ništa.

Kad sam se zaposlio u Katastru u Zaboku nije prošlo mnogo vremena pa si se i ti tamo

našao. Proveli smo zaista lijepo vrijeme kartajući se tijekom ranojutarnjih vožnji vlakom, a kasnije šecući se po krasnom zagorskom krajoliku, radeći na reviziji katastarskih planova.

Kad sam se premjestio u Zagreb na RGN fakultet ubrzo si i ti došao na „Geodeziju...“, a kada sam upisao postdiplomski iz informatike, za kratko vrijeme si i ti to tako učinio.

No kada sam uspio dobiti mjesto za studij u Njemačkoj, u Darmstadtu ti si se bacio u komercijalne vode i osnovao firmu „Geoteha“. Postao si uspješan poduzetnik, a kada si kasnije uvidio da ti je za napredovanje potreban doktorat i to si na vrijeme obavio.

Naši su susreti radi raznih obaveza zadnjih godina bili rijetki, ali kada smo se našli nastavili smo tako kao da smo baš jučer navečer bili zajedno.

Zlatko i ja smo se međusobno poštivali, bez jala i zavisti, a zanimljivo je da se nikada nismo niti malo posvađali.

Drago moje „kumče“, nikada nisam pomislio da ću doživjeti da te jednog dana više neće biti. Jako mi nedostaješ.

prof. dr. sc. Radovan Marjanović Kavanagh